

נולד בטרנוב, פולין – 25.11.1910

נפטר בבית-אלפא – 15.4.1989

היה נשוי לדולה

אב לאביבה (סימן-טוב), מיכל (שני) ויעל (קליין)

כשהיה בן 12 נפטרה אמו, והאחות הבכורה, חנקה, שהיתה גדולה מאריה בשנתיים, לקחה על עצמה את עול המשפחה. בן 14 הצטרף לתנועת השומר-הצעיר. היה מדריך, חבר בהנהגת-הקן, בהנהגה האזורית וכן מרכז גדוד הבוגרים, שמנה 120 חברים. קן טרנוב היה גדול ומנה כ-400 חניכים.

בגיל 16 התחיל אריה את פעילותו ב"החלוץ" ונסע לקינים שונים. באחד הביקורים הגיע לעיר קטנה בשם מיילץ, שם הכיר את דולה ונוצר ביניהם הקשר.

בשנת 1933 היה אריה בהכשרה ובסוף אותה שנה עלה לארץ. הגיע לפתח-תקווה והצטרף לפלוגה שהשלימה בבוא העת את בית-אלפא (קבוצת "הסולל") ואת עין-החורש. התנהל אז מאבק על מקומות העבודה: פרדסנים יהודים העדיפו פועלים ערבים, וכתוצאה מכך שרר ממש רעב. היהודים הפגינו ליד הפרדסים כדי לזכות בעבודה.

בשנת 1934 השלימה הקבוצה את בית-אלפא. הצבתם בבית-אלפא נועדה לחזק את אנשי השומר-הצעיר בקיבוץ, דבר שהחרף את המאבק הפוליטי בקיבוץ.

ב-1937 נסע אריה לבקר את דולה בפולין – אחרי שאמה נפטרה – ושם התחתנו. כעבור זמן עלתה גם דולה לארץ. בקיבוץ עבד אריה בבניין ואחר-כך בפלחה, ענף בו התמיד 23 שנים (שלוש פעמים ריכז את הענף).

אריה שימש סדרן-עבודה בתקופה בה התרחשה "השבת השחורה". האנגלים עצרו חברים רבים ולא נותר כמעט מי שיעבוד במשק.

בשנים 53-1951 היה אריה מרכז-המשק ואחר-כך גייסה אותו התנועה להדריך בקיבוץ גזית, שרק עלה על הקרקע.

וכך זכרו אותו חברי גזית: "ההדרכה בימים ההם היתה כרוכה במאמץ וקשיים, משום שכביש-גישה טרם נסלל, ואת הדרך מכפר תבור היו עושים בטרקטור, ברכיבה על פרידה ולעיתים אף ברגל. מיד עם בואו, רכש אריה את אמון הכל והפך לסמכות בלתי מעורערת. הוא השפיע אופטימיות רבה וממנה שאבנו עידוד. המילה הטובה, שנתמכה ע"י דוגמא אישית, השקט שבדיבור ובעשייה, הרצון לעזור ללא חשבון – אלה הדברים השמורים בזכרוננו".

לאחר-מכן גוייס שוב, למשימה של הקמת קיבוץ חדש – חורשים.

אריה: "הייתי הראשון שדרך על אדמת חורשים. היינו 'פלוגה-מקובצת' והקמנו קיבוץ יש-מאין. הייתי שם שנה-וחצי, זו היתה תקופה נהדרת, עם חוויות נפלאות וחזקות".

אריה הפך ללולין וכעבור שנים יצא לעבוד במפעלים האזוריים, ובמשך 8 שנים עבד במשחטות 'עוף הגלבו' ו'עוף העמק'. גם בעמדות אלה ייעץ לקיבוצים וסייע להם לקבל החלטות חשובות באופן מקצועי. בגיל 65 סיים עבודתו בחוץ. גם אז היה פעיל בקיבוץ בוועדות שונות וחבר מזכירות. כן השתלב בקב-קור, שהיה מקום עבודתו מספר שנים.

הלל נוימן: "אריה היה פלאח בדם. בתקופת מלחמת העצמאות ריכז את הפלחה, שהיה הענף הגדול והחשוב בקיבוץ. התחלנו לעבד שטחים במראסס, בכפרה, בלג'ון ובזבובה (חבל תענך) ואחר-כך גם ברחבי הנגב. אריה הכניס שיטות עיבוד ועבודה מודרניות וביניהן עיבוד ב"שיחים", במדרוני הגבעות, לעצירת זרימה וסחף".